

Audiència. L'Any de la Fe. Que a l'Església tothom se senti estimat!

“L'Església és el lloc de la misericòrdia i l'esperança de Déu, on tothom pot sentir-se acollit, estimat, perdonat, encoratjat a viure la vida bona de l'Evangelí”. Són les paraules del papa Francesc en l'audiència del dimecres 12 de juny.

11/06/2013

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui em referiré breument a un altre dels termes amb què el concili Vaticà II va definir l'Església, el de "Poble de Déu" (cf. constitució dogmàtica *Lumen Gentium*, 9, Catecisme de l'Església catòlica, 782). I ho faig amb una sèrie de preguntes sobre allò que tothom pensa.

1. Què significa ser "Poble de Déu"? En primer lloc, vol dir que Déu no pertany pròpiament a cap poble concret; perquè és Ell qui ens crida, ens convoca, ens convida a ser part del seu poble, i aquesta invitació és oberta a tothom, sense distinció, perquè la misericòrdia de Déu "vol la salvació de tots" (1 *Tim* 2, 4). Jesús no crida els Apòstols a formar un grup exclusiu, un grup d'elit. Jesús diu: Aneu i feu deixebles a totes les nacions (cf. *Mt* 28,19). Sant Pau diu que al Poble de Déu, a l'Església, "ja

no hi ha jueu ni grec, ... tots sou un de sol en Jesucrist" (Gàlates 3, 28).

M'agradaria dir a aquells que se senten lluny de Déu i de l'Església, als que tenen por o són indiferents, als qui pensen que ja no poden canviar: el Senyor també us crida a ser part del seu poble i ho fa amb gran respecte i amor! Ens convida a ser part d'aquest poble, el Poble de Déu.

2. Com s'esdevé membre d'aquest poble? No és a través del naixement físic, sinó per un nou naixement. A l'Evangelí, Jesús li diu a Nicodem que cal néixer de dalt, de l'aigua i de l'Esperit per entrar al regne de Déu (cf. *Jn 3, 3-5*). És "pel baptisme que ens introduïm a aquest poble, a través de la fe en Crist, do de Déu que cal cuidar i conrear durant tota la vida. Preguntem-nos: com puc créixer en la fe que he rebut al baptisme? Com puc fer créixer aquesta fe que he rebut i que el Poble de Déu té?

3. Una altra qüestió. Quina és la llei del Poble de Déu? És la llei de l'amor, l'amor a Déu i amor al proïsme, segons el nou manament que el Senyor ens ha donat (cf. *Jn* 13, 34).

Un amor, però, que no és sentimentalisme estèril o quelcom vague, sinó que és el reconeixement de Déu com a únic Senyor de la vida i, al mateix temps, l'acceptació de l'altre com a un veritable germà, superant divisions, rivalitats, malentesos, egoïsmes; les dues coses van de bracet. Quin camí ens queda per viure de manera concreta aquesta nova llei, la de l'Esperit Sant obrant en nosaltres, la de la caritat, de l'amor? Quan ens fixem en els diaris o a la televisió i veiem tantes guerres entre cristians...però, com pot estar passant? A l'interior del Poble de Déu, quantes guerres! Als barris, llocs de treball, un gran nombre de guerres a causa de l'enveja i la gelosia! Fins i tot en la mateixa família, quantes guerres

internes! Cal que demanem al Senyor que ens ajudi a comprendre aquesta llei de l'amor. Que bonic és estimar-nos els uns als altres com a veritables germans. Que bonic que és! Fem-ho. Potser no tots ens agradem i ens tenim simpatia, potser molts de nosaltres estem una mica enutjats amb algú...doncs diguem-li al Senyor: Senyor, estic enutjat amb aquesta o amb aquest, prego per ell i per ella. Preguar per aquells amb els quals estem enfadats és un bon pas en aquesta llei d'amor. Ho fem? Fem-ho avui mateix!

4. Quina és la missió d'aquest poble? Portar al món l'esperança i la salvació de Déu; ser un signe de l'amor de Déu que ens crida a tots a l'amistat amb ell; ser el llevat que fa fermentar tota la massa, la sal que dóna gust i preserva de la corrupció, ser una llum brillant. Al nostre voltant, només cal obrir un diari –ho he dit–, i veiem la presència del mal,

els actes del diable. Però jo diria en veu alta: Déu és més fort! Creus això: que Déu és més fort? Diguem-ho junts, diguem-ho tots plegats: Déu és més fort! I saps perquè és més fort? Perquè Ell és el Senyor, l'únic Senyor. I jo hi afegiria que la realitat de vegades fosca, marcada pel mal, pot canviar si nosaltres som els primers que portem la llum de l'Evangeli, sobretot en les nostres vides. Si en un moment donat, aquí a l'Olímpic de Roma, o a San Lorenzo de Buenos Aires, en una nit fosca, una persona encén un llum, es podrà entreveure, però si els més de setanta mil espectadors encenen la seva pròpia llum, l'estadi s'il·lumina. Fem que la nostra vida sigui una llum de Crist, i junts portem la llum de l'Evangeli a tot arreu.

5. Quin és el propòsit d'aquest poble? La fi és el regne de Déu, que Déu mateix va iniciar a la terra, i que s'ha d'ampliar fins al seu compliment,

quan comparegui Crist, la nostra vida (cf. Lumen Gentium, 9). L'objectiu és, doncs, la plena comunió amb el Senyor, la familiaritat amb el Senyor, entrar en la seva mateixa vida divina, on viurem l'alegria del seu amor sense mesura, una joia plena.

Estimats germans i germanes, sigueu Església, per ser el Poble de Déu, d'acord amb el gran projecte d'amor del Pare, que és ser ferment de Déu en la nostra humanitat, que significa proclamar i portar la salvació de Déu en aquest món nostre, que sovint es perd, en la necessitat de tenir respostes que encoratgin, donant esperança, donant força nova en el viatge. L'Església és el lloc de la misericòrdia i l'esperança de Déu, on tothom pot sentir-se acollit, estimat, perdonat, encoratjat a viure la vida bona de l'Evangelí. I perquè l'altre se senti acollit, estimat, perdonat, encoratjat a l'Església, les portes han d'estar obertes, perquè tots hi puguin

entrar. I hem de sortir més enllà de
les portes per anunciar l'Evangeli.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/audiencia-que-
a-lesglesia-tothom-se-senti-estimat/](https://opusdei.org/ca-es/article/audiencia-que-a-lesglesia-tothom-se-senti-estimat/)
(05/04/2026)